

РЕШЕНИЕ

№ 38820

гр. София, 21.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 06.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **5112** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на "Ц.Б.С. - 2009" ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], срещу мълчалив отказ на изпълнителния директор на НАП да се произнесе по Искане с вх. № 26-Ц-131/07.03.2024 г. за възстановяване на недължимо платена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта (ЗХ), изчислена съобразно § 22, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за държавния бюджет на Р. България за 2024 г. (ПЗР, ЗДБ-2024 г.), в размер на 148 750 (сто четиридесет и осем хиляди седемстотин и петдесет) лева, за игрална зала с адрес: [населено място], [улица], подадено от дружеството - жалбоподател.

Жалбоподателят претендира незаконосъобразност на постановения мълчалив отказ като постановен в противоречие с материалния закон и адм. – производствените правила. Твърди, че разпоредбата на § 22, ал. 1 ПЗР ЗДБ-2024 г. – предпоставка за дължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, при наличието на валиден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, като е предвидено таксата да се преизчислява пропорционално за времето през което търговецът ще извършва лицензионната дейност след 01.01.2024 г. е в противоречие с правото на ЕС, по-конкретно – разпоредбата на чл. 56 от ДФЕС, гарантираща свободата на предоставяне на услуги и се развиват подробни аргументи в тази посока. Твърди се също така противоречие с вътрешното законодателство, а именно – чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Р. България като отново се развиват подробни аргументи и се посочва съответна практика на К.С. на Р.Б. и на ВАС. Иска се от съда да отмени мълчаливия отказ и да върне преписката на изпълнителния директор на НАП за ново произнасяне по заявлението на дружеството от 07.03.2024 г. със задължителни указания по

тълкуването и прилагането на закона. Претендира да му бъдат възстановени сторените разноски по водене на делото, съгласно представен списък.

Ответникът – изпълнителният директор на Национална агенция за приходите (НАП), оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. В писмени бележки и чрез процесуалния си представител юриск. М. В. поддържа, че мълчаливият отказ е постановен като законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. По същество претендира, че предсрочното прекратяване на лиценз за организиране на хазартни игри, не е основание за отпадане на задължението по чл. 30, ал. 6 ЗХ. Претендира разноски за юриск. възнаграждение.

СЪДЪТ като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не са спорни между страните изложените факти по спора, които са следните:

С Решение № 000030-9851/27.11.2023 г. изпълнителният директор на НАП издава на "Ц.Б.С. - 2009" ООД лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 10 години за игрална зала с адрес: [населено място], [улица], на основание чл. 34, ал. 1 от ЗХ /л. 33/.

На 21.02.2024 г. дружеството подава пред НАП декларация за дължимата еднократна част от таксите по чл. 30 ЗХ /л. 31 и сл./ и на основание § 22, ал. 1 ПЗР ЗДБ-2024 г. внася еднократна държавна такса за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 148 750 (сто четиридесет и осем хиляди седемстотин и петдесет) лева за оставащия брой месеци от срока на лиценза след 01.01.2024 г. Плащането на дължимата такса се установява с приетото по делото Платежно нареждане от 21.02.2024 г. /л. 32/.

На 07.03.2024 г. дружеството подава до изпълнителния директор на НАП искане /л. 28/, на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК да му бъде възстановена сума в размер на 148 750 (сто четиридесет и осем хиляди седемстотин и петдесет) лева - недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри.

В адм. производство, в законоустановеният 30 –дневен срок по чл. 129, ал. 3 от ДОПК /при липса на образувано производство по ревизия или проверка/ изп. директор на НАП не се произнася със съответно решение.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 28 от ЗХ. Подадена е в преклузивният 14-дневен срок за оспорване по чл. 131 от ДОПК, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът приема следното:

Съдът намира, че безспорно изпълнителният директор на НАП е компетентен орган, в кръга на правомощията си, да се произнесе по подаденото до него искане по чл. 129, ал. 1 от ДОПК. В чл. 16 ЗХ изрично е регламентирана компетентността на изпълнителния директор на НАП по отношение на държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности. Функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП са изрично установени в чл. 17, ал. 1 от ЗХ. Съгласно т. 16 на цитираната норма изпълнителният директор осъществява и други правомощия в областта на хазарта и свързаните с него дейности (освен установените в т. 1 – т. 15), предвидени в нормативен акт. Съгласно чл. 7, ал. 1 от Закона за държавните такси (ЗДТ) контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на

съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно именно изпълнителният директор на НАП е материално компетентния орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси. Предвид на това съдът намира, че същият действително е постановил мълчалив отказ по подаденото искане, в противоречие с възложеното му по закон задължение за произнасяне в изискуемия 30-дневен срок по чл. 129, ал. 1 от ДОПК.

Постановеният мълчалив отказ не е издаден в предписаната от закона форма и е в нарушение на процесуалните правила, което следва да бъде определено като съществено, което обуславя неговата отмяна. Непроизнасянето в срок, при липса на изложени съответни фактически и правни изводи представлява съществено нарушение на адм. – производствените правила.

Съдът намира, че процесният мълчалив отказ следва да бъде отменен с указания за излагане на фактически установявания и излагане на подробни правни съображения, относно дължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, чието възстановяване се претендира от жалбоподателя. Следва да се изложат подробни мотиви за съответствието ѝ с правото на ЕС и по-конкретно с чл. 56 от ДФЕС, гарантиращ свободата на предоставяне на услуги и евентуалното противоречие с вътрешното законодателство, а именно – чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Р. България, предвиждащ законоустановеност на дължимите данъци, респ. такси за предоставяни от държавата услуги.

Съдът намира за необходимо да изложи мотиви по изложените от жалбоподателя аргументи в жалбата във връзка с посочените противоречия на таксата с нормативни актове на международното право и вътрешното законодателство.

Съгласно чл. 30, ал. 1 ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет (МС) по предложение на министъра на финансите. В ал. 6 на чл. 30 ЗХ (приложимата редакция ДВ, бр. 108/2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) изрично е предвидено, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години, какъвто е процесния случай се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. С нормата на § 22 ПЗР ЗДБ-2024 г. е установено, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.2024 г. (какъвто е настоящият случай) също дължат таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, но в размер, определен по посочената формула: $A = B \times D$, където:

С

А е дължимата такса;

В е таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ;

С е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз;

Д е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024 г. Указано е в ал. 2 на § 22, че когато срокът на действие на лиценза в месеци след 01.01.2024 г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал. 1

се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Дължимата еднократна част от таксата, определена по ал. 1, се декларира и внася в срок до 28.02.2024 г. при условията и по реда на чл. 92 ЗХ (§ 22, ал. 3).

В съответствие с регламента на § 22 ПЗР ЗДБ-2024 г. " Ц.Б.С. - 2009" ООД е декларирал и внесъл на 21.02.2024 г. дължимата еднократна такса за поддържане на лиценз, изчислена в размер на 148 750 (сто четиридесет и осем хиляди седемстотин и петдесет) лева, пропорционално на оставащия срок от лиценза след 01.01.2024 г.

Съдът приема, че адм. орган следва да се произнесе по възражението, че платената еднократна такса за поддържането му за оставащия период е недължима по смисъла на чл. 46 ЗДТ и подлежи на възстановяване в размер на 148 750 (сто четиридесет и осем хиляди седемстотин и петдесет) лева. Съдът намира, че факта, че на дружеството е издаден действащ лиценз към момента на определяне с последващи правни норми – правната регламентация по § 18-22 към Закона за държавния бюджет на Р.Б. за 2024 г., на допълнителна пропорционална такса за поддържане на същия, действително, както твърди жалбоподателя, противоречи на първо място, с разпоредбата на чл. 56 от ДФЕС и на второ място – с разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Р.Б., гарантиращ недопускане въвеждането на такси с обратно действие, когато със същите се утежняват вече установени със задължения за плащане на адресатите. В случая, на практика е утежнено прекомерно финансовото състояние на жалбоподателя с въвеждането с обратно действие на задължение за заплащане на допълнителна такса за вече предоставена му услуга – издаване и поддържане на лиценз за упражняване на хазартна дейност по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Нещо повече, в случая се касае за драстично увеличение на таксата – с 200 % което води до нарушение на правната сигурност и свободното предоставяне на услуги и дори до тяхното прекратяване в нарушение на чл. 56 от ДФЕС. За адм. орган е налице задължение за мотивирано произнасяне по така наведените възражения и уважаване на искането за възстановяване на недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ.

Съгласно разпоредбата на чл. 15 от Закона за нормативните актове:

/1/ Нормативният акт трябва да съответствува на Конституцията и на другите нормативни актове от по-висока степен.

/2/ (Нова - ДВ, бр. 46 от 2007 г.) Ако нормативен акт противоречи на регламент на Европейския съюз, прилага се регламентът.

/3/ (Предишна ал. 2 - ДВ, бр. 46 от 2007 г.) Ако постановление, правилник, наредба или инструкция противоречат на нормативен акт от по-висока степен, правораздавателните органи прилагат по-високия по степен акт.

В съответствие с изложената норма, за адм. орган съществува задължение да приложи регламента на ЕС, ако нормата на вътрешното законодателство ѝ противоречи, при т.н. примат на Европейското право. Съдът намира, че такова противоречие действително е налице между разпоредбите на § 18-22 от към Закона за държавния бюджет на Р.Б. за 2024 г. и тази на чл. 56 от ДФЕС.

По изложените доводи настоящият състав на съда приема, че процесният мълчалив отказ е незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен, а преписката изпратена на административния орган за ново произнасяне в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 150 (сто и петдесет) лева – за юриск. възнаграждение, което се претендира

своевременно от проц. представител.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК Административен съд – София - град, Второ отделение, 33-ти състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ Мълчалив отказ на изпълнителния директор на НАП да се произнесе по Искане с вх. № 26-Ц-131/07.03.2024 г. за възстановяване на недължимо платена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта (ЗХ).

ИЗПРАЩА административната преписка на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне по същото искане, при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, в 30 - дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: [населено място], да заплати на "Ц.Б.С. - 2009" ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: